

Hồi thứ hai mươi

Sợ lộ tẩy Tiểu Bảo kinh hồn

Nên biết Vi Tiểu Bảo từ nhỏ đã hoài bão chí lớn là sau này nếu phát tài gã sẽ mở một kỹ viện to lớn và sang trọng hơn Lệ Xuân viện.

Gã nghĩ vậy rồi mặt mày hơn hờ ra chiều sung sướng vô cùng.

Gã thường nói với tụi đầu bếp ở Lệ Xuân viện: "Con mẹ nó! Chúng nó có cái Lệ Xuân viện thì đã ra gì? Lão gia mà đại phát tài thì sẽ lập tức ngay phía đối diện một toà Lệ Hạ viện, một toà Lệ Thu viện, lại mở thêm một toà Lệ Đông viện để cạnh tranh. Chúng nó không còn một người khách nào bước chân vào cửa nữa thì chỉ có đường phế nghệ."

Gã nghĩ tới mở một lúc mười mấy toà kỹ viện nổi tiếng ở Dương Châu khiến cho nhân sĩ đều phải lác mắt, bất giác gã vui sướng khác nào mở cờ trong bụng.

Sách Ngạch Đồ dường như đoán được tâm sự của Vi Tiểu Bảo, chỉ cười thầm.

Lão nói:

- Hiền đệ! Hoàng thái hậu và Hoàng thượng dặn chúng ta phải mang hai pho Phật kinh về trình các ngài. Vậy chúng ta hãy làm xong việc này đã. Còn tài sản của Ngao Bái thùng thăng sẽ thanh toán cũng chưa muộn.

Vi Tiểu Bảo gật đầu khen phải.

Sách Ngạch Đồ liền lấy ra hai tấm đoạn bọc hai pho Kinh Phật cẩn thận lại, mỗi người ôm một pho trở vào hoàng cung ra mắt vua Khang Hy.

Nhà vua thấy hai người làm xong công việc sai phái mà thái hậu đã giao cho thì long nhan hơn hờ. Nhà vua sai Vi Tiểu Bảo ôm kinh đi theo ngài vào cung Thái hậu.

Sách Ngạch Đồ không được vào cung liền cáo từ lui ra đến thanh toán gia sản của Ngao Bái.

Trong khi đi đường, vua Khang Hy hỏi:

- Tài sản của Ngao Bái cộng độ bao nhiêu?

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Sách đại nhân mới sơ bộ kiểm tra nói là cộng được một trăm ba mươi lăm vạn ba ngàn bốn trăm mười tám lạng bạc.

Gã tâu theo số mục do Sách Ngạch Đồ nói ra, đồng thời gã để ý dò xét tâm lý Hoàng đế, vạn nhất mà ngài điều tra ra được thì còn có chỗ chối cãi.

Nguyên Vi Tiểu Bảo không hiểu tệ những riêng tây, nhưng về môn cấp vật đối với gã là sự thường. Năm gã lên năm tuổi, một ả kỹ nữ đưa cho gã năm đồng tiền bảo ra chợ mua mấy trái đào, gã lấy một đồng mua kẹo ăn trước. Còn bốn đồng mua đào về cho kỹ nữ.

ả kỹ nữ kia không biết còn thưởng gã một trái đào.

Vi Tiểu Bảo coi tiền bạc vào tay thì thế nào cũng phải dính đôi chút, đó là việc thiên kinh địa nghĩa. Chỉ cần khi bị người ta điều tra miễn là mình cãi cho có lý thì thôi.

Vua Khang Hy háng đặng một tiếng rồi hỏi:

- Thằng cha Ngao Bái hút máu mủ của lê dân đã nhiều mà gia sản cộng được một trăm ba mươi mấy vạn lạng tưởng cũng không là quá đáng.

Vi Tiểu Bảo mừng thầm nghĩ bụng:

- Đây là chưa kể đến một trăm vạn lạng để hai người chia.

Nhà vua cùng Tiểu Bảo vừa đi vừa nói chuyện đã vào tới cung Thái hậu.

Thái hậu nghe nói hai pho Kinh phạt đã lấy về thì mặt mày hơn hớn. Ngài đưa tay ra đón lấy, mở tấm đoạn bọc ra.

Thái hậu trông thấy kinh rồi, tươi cười khen:

- Tiểu Quế Tử! Ngươi thật là người được việc!

Vi Tiểu Bảo quỳ xuống vấn an rồi tâu:

- Đây là nhờ hồng phúc của Thái hậu cùng Hoàng thượng.

Thái hậu quay lại ngó tên Tiểu cung nữ đứng bên cạnh phán:

- Nhị Sơ! Ngươi dẫn Tiểu Quế Tử này vào trong lấy trái cây cùng kẹo bánh thưởng cho gã ăn.

Tiểu cung nữ tên gọi Nhị Sơ vào cỡ 13, 14 tuổi mà dung mạo rất xinh tươi. Thị mỉm cười đáp:

- Xin vâng lệnh dụ!

Vi Tiểu Bảo lại vấn an lần nữa nói:

- Tạ ơn Thái hậu bạn thưởng. Tạ ơn Hoàng thượng.

Vua Khang Hy nói:

- Tiểu Quế Tử! Người ăn trái cây rồi cứ tự do ra về. Trẫm ở lại đây dùng cơm cùng thái hậu. Người bắt tất phải châu hầu.

Vì Tiểu Bảo vâng lời theo Nhị Sơ tiến vào nội đường.

Nhị Sơ đưa gã đến một gian phòng nhỏ vén rèm lên thì thấy phía trong có đặt mấy chục bánh cao và kẹo mút.

Nhị Sơ cười nói:

- Tên người là Tiểu Quế Tử vậy hãy ăn mút hoa quế này!

Gã nói rồi lấy một hộp mút đưa cho gã.

Hộp mút này ướp hoa quế ngửi rất thơm tho, ngon lành.

Vì Tiểu Bảo cười nói:

- Mời tử tử cùng xơi với tiểu đệ!

Nhị Sơ đáp:

- Thái hậu thưởng cho người thì người ăn. Ngài không ban thưởng cho ta khi nào ta dám ăn. Chúng ta là nô tỳ ăn vụng thế nào được?

Vì Tiểu Bảo cười nói:

- Tử tử cứ ăn đi. Có ai nhìn thấy đâu mà ngại?

Nhị Sơ đỏ mặt lên, rồi thị lắc đầu mỉm cười nói:

- Ta không ăn đâu!

Vì Tiểu Bảo nói:

- Một mình tiểu đệ ngồi ăn để tử tử đứng bên nhòm coi bất tiện lắm!

Nhị Sơ cười đáp:

- Phước khí người lớn quá! Ta chỉ châu hầu Thái hậu, đến Hoàng thượng cũng không phải châu hầu, vậy mà bây giờ đứng châu hầu người ăn kẹo mút.

Vì Tiểu Bảo thấy thị vui vẻ xinh tươi cũng cười nói:

- Tiểu đệ châu Hoàng thượng rồi cũng châu hầu cả tử tử ăn kẹo bánh nữa. Thế là hoà cả làng không ai thua thiệt.

- Người ăn lẹ đi! Thái hậu mà biết người cười nói với ta, có khi người nổi giận đó!

Vì Tiểu Bảo hồi còn ở trong Lệ Xuân viện thành Dương Châu đã từng thấy trò oanh yến lả lơi. Từ ngày gã đến Hoàng cung, bữa nay là lần đầu tiên kề cận với một vị tiểu cô nương, gã chợt động tâm linh nói:

- Bây giờ chúng ta làm thế này. Tiểu đệ lãnh ít kẹo mút đem về, chờ tử tử châu hầu Thái hậu xong sẽ cùng nhau ăn bánh mút.

Nhị Sơ hơi đỏ mặt lên nói:

- Không được đâu! Ta châu hầu Thái hậu xong thì đêm đã khuya rồi.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Đêm khuya cũng không cần. Tử tử chờ tiểu đệ ở đâu?

Nhị Sơ kể cận luôn bên mình Thái hậu, những cung nữ khác đều lớn tuổi hơn ả mà câu chuyện hàng ngày giữa ả với những cô kia không ra tình mật thiết. Bây giờ ả thấy Vi Tiểu Bảo muốn bè bạn với ả cùng ăn kẹo mút, gã tỏ ý rất chân thành, khiến ả không khỏi động tâm.

Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Tử tử tính chúng ta đợi nhau ở trong vườn hoa ngoài kia được chăng?

Nhị Sơ ngần ngừ một chút rồi gật đầu.

Vi Tiểu Bảo cả mừng nói:

- Được rồi! Vậy chúng ta cứ thế. Tử tử lấy kẹo mút đưa cho tiểu đệ đi. Tử tử thích gì thì lấy cho nhiều vào.

Nhị Sơ mỉm cười hỏi lại:

- Có phải một mình ta ăn đâu. Còn người thiếu thứ gì nào?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tử tử thích thứ gì thì tiểu đệ thích thứ đó.

Lời gã ngon ngọt khiến cho Nhị Sơ rất vui vẻ. ả liền chọn lấy mười mấy thứ vừa bánh vừa kẹo mút đựng vào trong một cái hộp giấy.

Vi Tiểu Bảo khẽ nói:

- Canh ba đêm nay tiểu đệ chờ tử tử ở trong vườn hoa.

Nhị Sơ gật đầu, khẽ dặn:

- Phải cẩn thận, nghe!

Vi Tiểu Bảo cầm lấy hộp bánh rồi lật đật trở về nhà.

Gã còn nhỏ tuổi chưa hiểu gì về mối tình yêu đương nam nữ. Nguyên trước gã được đánh bạn với đức Hoàng đế hoá trang làm Tiểu Huyền Tử, chơi bời rất thoải thích. Từ ngày chân tướng nhà vua tiết lộ gã không được kê cận nô rồn như trước nữa.

Mấy bữa nay gã ở trong Hoàng cung được mọi người nịnh nọt, tăng bốc, tuy trong lòng đắc ý, nhưng vẫn thêm cái vui đùa nô rồn. Bây giờ gã ước hẹn

với một ả tiểu cung nữ tương hội vào lúc nửa đêm. Trong cái nô rồn này còn thêm mấy phần nguy hiểm, gã càng lấy làm thú vị.

Vì Tiểu Bảo về nhà, Hải lão công hỏi gã bữa nay làm những việc gì thì gã thuật lại việc đến phủ Ngao Bái kiểm tra tài vật. Dĩ nhiên gã dấu nhem vụ lấy cắp châu báu cùng lưỡi dao trủy thủ và việc chia lợi giữa gã và Sách Ngạch Đồ.

Sau cùng gã nói:

- Công công! Thái hậu sai tiểu tử đến nhà Ngao Bái lấy cả hai pho Tứ thập nhị chương kinh đem về trình ngài. Hiện hai pho kinh này với pho để trên bàn Thái hậu đều giống nhau hết...

Hải lão công đột nhiên đứng dậy hỏi:

- Trong nhà Ngao Bái cũng có hai pho Tứ thập nhị chương kinh ư?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Đúng thế! Chính Thái hậu cùng Hoàng thượng truyền lệnh cho đi lấy. Nếu không thì tiểu tử đã đánh cắp đem về cho công công mà chẳng một ai hay.

Hải lão công sa sầm nét mặt, hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Hay lắm! Hay lắm!

Lát sau nhà bếp dọn cơm bung lên. Hải lão công chỉ ăn nửa chén con mà thôi. Lão đảo cặp mắt toàn lòng trắng, ngừng đầu lên ngẫm nghĩ dường như có tâm sự gì trầm trọng.

Vì Tiểu Bảo ăn cơm xong bụng bảo dạ:

- Ta hãy đi ngủ một lúc. Đến canh ba còn phải tới vườn hoa chơi với ả tiểu cung nữ.

Gã thấy Hải lão công ngăn người ra, ngồi yên không nhúc nhích, gã liền để cả quần áo trèo lên giường nằm ngủ.

Vì Tiểu Bảo cũng có tâm sự riêng không ngủ được, chập chờn một lúc rồi lén lút trở dậy.

Gã sợ làm kinh động Hải lão công, nhón gót đi chậm chậm từng bước một. Gã tới bên cửa khẽ rút then cài, sẽ sàng mở một cánh cửa.

Đột nhiên Hải lão công cất tiếng gọi:

- Tiểu Quế Tử! Người đi đâu đấy?

Vì Tiểu Bảo giật mình kinh hãi áp ứng đáp:

- Tiểu tử... tiểu tử đi tiểu tiện!

Hải lão công hỏi:

- Sao ngươi không đi tiểu tiện ở ngay trong phòng?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu tử thao thức không ngủ được, muốn ra vườn hoa tản bộ một lúc.

Gã sợ Hải lão công ngăn cản, không nói nhiều nữa, khoa chân bước ra ngoài cửa định đông tuốt.

Ngờ đâu chân trái gã vừa tiến ra được một bước, bỗng cảm thấy cổ áo bị nắm giữ rít chặt lại. Gã đã bị Hải lão công tóm được nhấc bổng lên đem về.

Vì Tiểu Bảo "ối" một tiếng. Gã nghĩ thầm trong bụng:

- Hồng bét! Hồng bét! Lão con rùa này biết mình đi gặp một vị tiểu cô nương là lão không cho rồi.

Gã còn đang ngẫm nghĩ thì đã bị Hải lão công quăng lên giường.

Vì Tiểu Bảo cười hỏi:

- Công công! Công công muốn giỡn chơi tiểu tử chăng? Máy bữa nay công công không truyền dạy võ nghệ cho tiểu tử. Cái chụp này là chiêu thức gì vậy?

Hải lão công "hừ" một tiếng rồi đáp:

- Chiêu đó kêu bằng "ứng trung tróc niết" (bắt ba ba trong rọ). Hễ vươn tay ra là bắt được. Con ba ba loại giáp ngư (cá có áo giáp). Bắt người cũng như bắt một con tiểu giáp ngư.

Vì Tiểu Bảo lăm lăm:

- Lão giáp ngư bắt tiểu giáp ngư!

Nhưng gã không nói ra miệng. Mắt gã long lên nghĩ cách thoát thân. Hộp kẹo mút của gã vẫn cát trong bọc. Gã bị Hải lão công quật mạnh một cái, hộp ấy bị đè ép e rằng bẹp mất rồi.

Hải lão công ngồi ở mép giường nói khẽ:

- Ngươi thông minh lớn mật, lại lanh lợi cẩn thận đáng lên tài lớn. Nhưng đáng tiếc ôi đáng tiếc!

Vì Tiểu Bảo cười hỏi:

- Công công! Đáng tiếc điều chi?

Hải lão công không trả lời, chỉ thở dài sườn sượt, hồi lâu mới nói:

- Ngươi đã học được tính cách Kinh kỳ khá nhiều rồi. Giả tử tám tháng trước ngươi cũng biết ăn nói như vậy thì khó mà phát giác ra được.

Vì Tiểu Bảo giật mình kinh hãi, toàn thân chấn động toát mồ hôi lạnh ngắt, lông tóc dựng đứng cả lên. Người gã không tự chủ được phải rùng mình. Hai hàm răng hơi run và đụng vào nhau bật lên những tiếng lập cập nhỏ bé. Gã cố gượng cười nói:

- Công công!... Bữa nay công công nói chuyện thật là kỳ!

Hải lão công lại thở dài hỏi:

- Năm nay người mấy tuổi rồi?

Vì Tiểu Bảo nghe giọng nói của lão rất ôn hoà, liền bớt phần sợ hãi, ngập ngừng đáp:

- Tiểu tỳ... tiểu tử cỡ 14 tuổi!

Hải lão công hỏi:

- Mười ba tuổi là mười ba tuổi, mười bốn tuổi là mười bốn tuổi. Sao lại cỡ 14 tuổi?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Má má tiểu tử không nhớ rõ, nên tiểu tử cũng không hiểu.

Câu này gã nói thực. Mẫu thân gã cũng chỉ nhớ một cách hồ đồ, không biết đích xác được là gã bao nhiêu tuổi.

Hải lão công gật đầu, ho mấy tiếng rồi nói:

- Ngày trước ta luyện công rồi bị tẩu hỏa nhập ma, mắc bị ho hắng này. Mỗi ngày bệnh một nặng thêm. Mấy năm gần đây ta tự biết mình không còn được bao lâu nữa.

Vì Tiểu Bảo ngập ngừng nói:

- Tiểu tử... tiểu tử nhận thấy gần đây công công đã bớt ho được một chút.

Hải lão công lắc đầu nói:

- Bớt khỉ gì đâu! Chẳng bớt chút nào hết. Trong ngực ta đau lắm! Có điều ta không nói ra nên người không biết mà thôi!

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Bây giờ bệnh tình công công thế nào? Có cần tiểu tử lấy thuốc uống không?

Hải lão công thở dài nói:

- Mất ta chẳng nhìn thấy gì mà việc uống thuốc không thể bừa bãi được.

Vì Tiểu Bảo không dám thở mạnh, gã không hiểu lão nói đây là có dụng ý gì.

Hải lão công lại nói:

- Cơ duyên của ngươi rất tốt. Đã thân cận được với Hoàng thượng kể ra tất có phen ngươi làm lớn. Ngươi chưa "tĩnh thân" thì ta tính cho cũng chẳng ngại gì. Nhưng.... hỡi ôi!... Chậm mất rồi! Chậm mất rồi!

Vi Tiểu Bảo không hiểu lão nói "tĩnh thân" là có ý gì. Gã chỉ cảm thấy đêm nay giọng lưỡi lão có điều khác lạ mà gã không đoán ra được. Gã khẽ nói:

- Công công! Đêm đã khuya. Công công ngủ đi thôi!

Hải lão công nói:

- Ngủ ư? Ngủ ư? Thời giờ ngủ còn nhiều. Sớm ngủ, tối ngủ, ngủ vĩnh viễn không tỉnh lại nữa. Hài tử! Con người ngủ vĩnh viễn không tỉnh dậy, không phải đau ruột, không phải ho hắng khổ sở, há chẳng hay lắm ư?

Vi Tiểu Bảo sợ quá không dám lên tiếng.

Hải lão công hỏi:

- Hài tử! Trong nhà ngươi có những ai?

Câu hỏi hời hợt này đối với Vi Tiểu Bảo thật khó trả lời. Gã không hiểu trong nhà Tiểu Quế Tử chết rồi có bao nhiêu người? Nếu trả lời bừa bãi thì không khỏi bị bại lộ hành tung. Nhưng gã lâm vào tình trạng bắt buộc phải trả lời, gã chỉ còn nước mong Hải lão công không biết gốc gác nhà Tiểu Quế Tử mà hỏi vậy.

Gã đáp:

- Trong nhà tiểu tử chỉ còn mình lão nương, những người khác mấy năm nay, hỡi ôi!... Không nên nhắc tới nữa.

Gã kéo dài câu sau cùng để nghe ngóng xem Hải lão công có phản ứng gì. Đồng thời nếu Tiểu Quế Tử hãy còn phụ thân hoặc anh chị em thì gã đã nói một cách hàm hồ "Không nên nhắc tới nữa".

Hải lão công hỏi:

- ô! Chỉ còn một lão nương ư? Người Phúc Kiến các ngươi kêu lão nương bằng gì?

Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Tại sao lão lại hỏi ta về thể âm Phúc Kiến? Phải chăng gã Tiểu Quế Tử là người ở Phúc Kiến? Lão đã nói gã ở Dương Châu kia mà? Chẳng lẽ lão con rùa này đã biết ta mạo tên gã? Thế thì vụ ta làm cho lão hư mắt, lão cũng biết rồi hay sao?

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, trong đầu óc Vi Tiểu Bảo nêu ra không biết bao nhiêu câu hỏi. Gã ngập ngừng hỏi lại:

- Cái đó... cái đó... Công công hỏi làm chi?

Hải lão công thở dài, nói:

- Mi mới ba tuổi ranh mà đã tệ hại như vậy, thì mi giống cha hay giống mẹ?

Vi Tiểu Bảo cười hì hì đáp:

- Tiểu tử không giống ai cả. Bảo là tiểu tử hay thì cũng chẳng có gì hay lắm mà bảo là tệ thì không đến nỗi quá tệ.

Hải lão công ho hắng mấy tiếng rồi nói:

- Ta đến tuổi thành niên rồi mới "tĩnh thân" làm thái giám...

Vi Tiểu Bảo la thầm:

- Trời ơi! Té ra làm thái giám thì phải "tĩnh thân". Vậy "tĩnh thân" là cắt bỏ cái bộ phận... để đi tiểu tiện. Lão này biết ta không "tĩnh thân" rồi, ta phải tìm đường mà thoát thân cho lẹ mới xong.

Hải lão công lại nói tiếp:

- Ta cũng có một thằng con nhưng đáng tiếc là nó chết ngay từ ngày lên tám tuổi. Nếu nó còn sống thì đến nay ta cũng có cháu nội lớn bằng người rồi. Thằng cha họ Mao tên gọi Mao Thập Bát gì đó phải chăng là gia gia người?

Vi Tiểu Bảo lại run sợ đáp:

- Không phải. Giở nào quai nhà ấy. Dĩ nhiên là không phải.

Gã bồn chồn trong dạ nên buột miệng nói tiếng Dương Châu.

Hải lão công lại nói:

- Ta cũng nghĩ rằng không phải. Giả tử ngươi là cháu ta mà bị hãm trong Hoàng cung thì một ngày kia nếu gặp nguy hiểm ta có thể cứu ngươi ra được.

Vi Tiểu Bảo nhăn nhó cười nói:

- Đáng tiếc là tiểu tử không phải là cháu nội của công công.

Hải lão công hỏi:

- Ta đã dạy ngươi hai môn võ công, môn thứ nhất là Đại cầm nã thủ, môn thứ hai là Đại từ đại bi Thiên diệt thủ. Ngươi luyện thành thuộc rồi phải không?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đúng thế! Nhưng hay hơn là lão nhân gia là tay võ công đệ nhất thiên hạ. Tưởng lão nhân gia nên truyền lại cho một người để sau này làm vinh hiển cho lão nhân gia mới phải.

Hải lão công lắc đầu nói:

- Ta không đương nổi bốn chữ "Đệ nhất thiên hạ". Trên đời còn biết bao nhiêu là người bản lãnh cao nhân...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Người hít mạnh một hơi rồi đặt tay vào bụng dưới, cách rốn ba tấc về mé bên trái và ấn mạnh một cái thử xem thế nào?

Vì Tiểu Bảo làm theo lời lão thì lập tức, cảm thấy đau thấu tim phổi. Bất giác gã "ối" lên một tiếng, trán toát mồ hôi, thở hồng hộc.

Hải lão công cất giọng the thé hỏi:

- Thú lắm phải không?

Vì Tiểu Bảo chửi thề trong bụng:

- Lão con rùa! Lão chết thối thây!

Nhưng ngoài miệng gã đáp:

- Chỉ thấy hơi đau chứ chẳng thú gì!

Hải lão công nói:

- Hàng ngày người đi đánh bạc rồi đến luyện võ với Hoàng thượng, lúc người trở về thì cơm canh đã dọn sẵn. Ta thấy canh không còn nóng nữa nên mỗi ngày lại mở rương lấy một chút thuốc bỏ vào canh. Tuy mỗi ngày một chút lâu cũng thành nhiều. Chất độc này rất nặng thành ra đại bất lợi cho người. Tuy người là một đứa nhỏ, rất cẩn thận, nhưng trước nay ta không ăn canh mà người cũng chẳng nghi ngờ gì hết...

Vì Tiểu Bảo ớn da gà, ấp úng:

- Tiểu tử... tưởng công công không thích ăn canh.

Hải lão công nói:

- Sự thực thì ta thích canh lắm. Nhưng canh đã có thuốc độc thì dù phân lượng rất nhẹ nhưng ngày quá rồi thì cũng nguy hiểm phải không?

Vì Tiểu Bảo biết là mắc mưu lão, gã hần học đáp:

- Phải lắm! Phải lắm! Công công thật là lợi hại!

Hải lão công thở dài nói:

- Cái đó chưa chắc. Đã luyện Đại từ đại bi Thiên diệp thủ, đồng thời muốn luyện phép hô hấp thì môn nội công này có thể áp chế được chất độc của thuốc "Sơn cốt đào tuỷ giáo trường đan". Như thế có thể uống mỗi ngày một nhiều. Nếu không thì từ ba, bốn tháng trước người đã không chống nổi những cơn đau bụng dữ dội. Ta định cho người uống ba tháng nữa, rồi sẽ tha người ra khỏi Hoàng cung. Khi ấy người sẽ nổi cơn đau bụng từ từ. Trước thì mỗi ngày chỉ đau chừng nửa giờ và cũng thường thôi. Về sau càng ngày càng đau dữ dội mà cơn đau mỗi ngày một thêm lâu dài. Vào khoảng một năm sau thì đau ghê gớm suốt ngày đêm, đau đến nỗi muốn đập đầu vào tường, đau đến nỗi muốn cắt từng miếng thịt ở chân tay mà nuốt đi.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới
- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp
- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com
- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.
- Tranh ảnh phim kiếm hiệp
- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới
- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
- Sách dạy tự luyện võ công.
-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>